

חיה הרצברג

כל יום מחדש

חיה הרצברג

כל יום מחדש

כל יום מחדש צריך לקום ולהתחיל לשחות את הבוקר. לפעמים פני המים קרובים ואפשר להוציא את הראש ולקחת אוויר. לפעמים הם רחוקים וחייבים להילחם ולנפנף בידיים ולבעוט בחוזקה ברגליים כדי להגיע למעלה, להוציא את הראש ולנשום.

לא פשוט לנשום בעולם שלנו, ולא קל.

בשביל החמצן הזה שחסר ושכולנו זקוקים לו, אני ניגשת על קצות האצבעות ומעיזה לעשות מה שהרתיע אותי זמן רב: מוציאה מאמרים ששוכבים כבר שנים במגירה ומעבירה לדפוס. נותנת אותם.

איזה מין ספר זה?

לא סיפור ולא עלילה. אפילו טורים קצרים לא. "נקודת חברה", כך קראנו להם כשהעברנו אותם במייל במשך שנים לחברות שביקשו. המקום הפנימי שמשותף לכולנו. הנקודה שמתחת לכל השכבות ולכל הערמות, שבה כולנו חנוקות מאותו געגוע, מבקשות עזרה, מחפשות קבוצת תמיכה, צריכות ממחטה, אבל עוד לפנייה - משהו שימ'ס את הקרח וישחרר את הדמעות.

אני לא רוצה להסתיר שום דבר ולא להטעות אף אחד. לכן אני כותבת מראש, במפורש ובמודגש: אלה לא סיפורים, אלה דיבורים.

למי שתתחבר, למי שתרצה, למי שנוקדת החיפוש והבקשה פועמת גם בקרבה, מוגשים הדיבורים האלה מליבי לליבה, באהבה.

כמה קשה לנו לקלוט את הפשטות של הדיבור "שבע יפול צדיק וקם" - הוא צדיק כי הוא קם! הוא נפל ונפל ושוב נפל, אבל הוא קם - ומזה הוא נהיה צדיק! באוון החרדית שלי אני לא שומעת. ואם אני שומעת אני לא מאמינה. לא נכון! לא נכון!! צדיק הוא מי שלא נופל! צדיק הוא מי שתמיד בסדר! ככה אני משוכנעת.

הקדוש ברוך הוא לא רוצה שאבוא בלעדיי. הוא כתב לנו מפורשות: "קחו עמכם דברים ושובו אל השם". אל תביאו רק דברים. קחו את הדברים עמכם. אם זה בא איתך - יופי. אבל אם זה לא בא איתך - מה זה שווה? לקרוא מספרים וממחברות אני יכול בעצמי...

הנפש שלי ממילא מפחדת שיום אחד היא תיעלם, שיזרוקו אותה לפח. יש ילדות טובות אבל היא לא. אותה לא צריך. אותה אפשר לזרוק. בא היצר הרע, לוקח תמונות מסמרות שיער, דוחף לי אותן לתוך הפרצוף, מתיישב על המקומות החלשים שבי ומחליש אותם יותר. אנחנו חייבים להקשיב לקולות הקטנים והמבועתים האלה ולתת להם מקום. אנחנו חייבים להכיל את האמת הפנימית המזועזעת הזאת ולבכות אותה, להתפלל עליה ולחבק אותה.

כעס הוא רגש שקשה מאוד להתמודד איתו. עם כל הרצון הטוב וההשתדלות, באיזשהו שלב מול כל החזיתות את מאבדת את השפיות ומתחילה להרגיש שהכול אישי. כל איגלו ז"ל מכוון על הרצפה אישית נגדך, כל חידוד על השולחן רומס את רגשותייך. מציידם, שתרוצי כמו חדרנית ממקום למקום, תרימי, תאספי, תנקי, תטאטאי במשמרת לא נגמרת עשרים וארבע שבע, הם ייכנסו למטבח נקי ויחריבו אותו כמו עדר ג'מוסים. יפתחו ולא יסגרו, ישפכו ולא יאספו. את מפסיקה לראות בעיניים. שוכחת שהם הילדים שלך ואת אימא שלהם. זועמת זעם נורא ומבטאת את רגשותייך הקשים בנאום לוחט שאינו ניתן לציטוט.

נערים רבים כל כך, גם בציבור החרדי, שורטים ובוועטים ואומרים: די, די, אני לא יכול! לא רואים אותי. לא שומעים אותי. לא פוגשים אותי. אני גלמוד בעולם! איש אינו מתבונן בי לעומק ושואל: ילד יקר שלי, מה שלומך? מה עובר עליך? טוב לך? ואם לא - מה מציק לך? כל הזמן מדברים מסביב, דיבורים שמרחפים מעלי. איני יכול לסבול עוד! הם עושים את כל השטויות שבעולם. טועמים כל אש שנדלקת להם בדרך. סופגים כוויות רבות ונוראות, אבל הדיבור שמאחורי כל הבלבולים הוא תמיד ובכל המקרים - אני רעב. אני צמא. תנו לי את הדבר האמיתי.